

מרחב ישורון קרבות בוץ

אבותי המשנים זמרו באוטוסטרדה
את התבוסה שפרושה להיות אדם!
אצלי הראש מלא בהכל טרום ברברי
אז מה הפלא שיצאתי שרבטן.

א

פחלצים בהקפה! חיב לעוף! חסול כללי!
מצו המשאבים, מחר ננשם בחשך!
כלם רצים ורק אני עוד מתגרד
בין הביצים זה מדגדג לי...
לבר? למה לבר? הולכים לזאתי!
תמיד בסוף אני אצלה, ושם היא מסבירה לי:
הנה הרצפה, זאת התקרה ופה אני. התגעגעתי!

צל של ספר
בדל עור עגל!
אני יוצא מתוך עצמי
להלחם בי עם עצמי
לחתך את זנב השאלה
אם יש בי תכן של עצמי
אל הפלומה החמימה
שבין רגליה —
לשם נושבות רוחות אפי

ימינה בגורדון, שמאלה בדיונגוף
כמה קל להיות הגוף כשהרגלים מרחפות

וְכָל הַשָּׂאָר כְּבָר שָׁם אֶצְלָה
תָּמִיד כְּשֶׁבֵּא הַסּוּף אֲנִי אֶצְלָה וְהִיא תִסְבֵּיר לִי...
לֹא נֹרָא אֶל תִּתְקַע זֹאת סֵתֶם כְּבָר עִם מְזַרְקָה וְקִצֵּת יוֹנִים
תִּרְאֶה, תִּרְאֶה כִּמְהָ פֶּשׁוּט זֶה לֵהִיּוֹת...

אֲנִי דוֹרֵךְ עַל לְשׁוֹנִי
וּמְזַמְזֵם כְּמוֹ אֵיזָה זֶמֶר חֲרָקָק:

טָרֶף טָרֶף
טָרֶף טָרֶף
טָרֶף טָרֶפְתִּי

מְלֵא זִוְעָה מִהֶעֱבְדָה שְׁאֲנִי עוֹד מִקְרָה פְּרָטִי
מִדָּגֶם מִקֵּטֶן תּוֹצֵר מִגְּמֵר שֶׁל הַיְקוּם הָאֲזַרְחִי
דְּגִמָּן קוּמְפִקְטִי

בְּזַמְנָהוּף פִּנֵּת שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ נִדְבֵק הָרֵאשׁ וּמְנִסָּה תְּרִגִּיל מְכָר
יְפִי, פְּסִיכִי! מִי יוֹדֵעַ? נִרְאֶה מָה יִשְׁבֵּר...

טוֹק בְּדִלֵת!
טוֹק, טוֹק, טוֹק
מָה נִדְבֵק לִי לְאִישׁוֹן?
תִּכְף חֲמֵד תִּפְתַּח
כְּמוֹ מְלָה מִהַמְלוּז, אֶבֶן־שׁוֹשֵׁן

תָּמִיד בְּסוּף קִנּוּן אֶהוֹב יְעוֹף אֶל הַתְּקִרָה
שְׁנֵי קוֹלוֹת עוֹד יִפְגְּשׁוּ פֶה בְּ"אוֹ-הוּ" שֶׁל הַגְּמִירָה

בוֹם, בוֹם, בוֹם
הַכֵּל הַפּוֹק
אָז מִי דוֹפֵק?

המציאות, גבר!
אתה קולט?

(פּוֹתַחַת דְּלֶת)
פּתֹאמִית לְעַד
יָפֵה בְּאַבֵּן

”שֶׁהַבֵּן תּוֹאִיל לְפֶרֶח”
זָקַפְת פְּגָרִים! זֶה שֶׁל צֶלְאֵן
קוֹלְטַת חֶמֶד? אֲבֵן שׁוֹשֵׁן!

יֶאֱלֶּה לְכַבוֹשׁ!
צֵא מִכָּאן, אֲנִי עוֹמֵד לִי
תְּחֹתוֹנִים וְאַפְס דַּעַת
אִם יֵשׁ נֶפֶשׁ לְהִצִּיל תִּצִּיל...
פְּרִסְמַת לְאַבְקַת קַתְרִסִּים!

ב

בְּדִלֵל פֶּתַע מַעֲיֵן הִלְהֵטִים הַמְּתוּקִים
הוֹעֲמוּ כְּתַפְיָה אֹרֶךְ נִכְרִי...

כְּמוֹ אֵיזָה בֶּן אֶלֶף נִתְקַעִים בֵּי צְטוּטִים
כְּלִי שְׁבָרִי פְּסוּקִים עַד הַגְּרוֹן

שְׁלוֹם לְכַנּוּרוֹת
שְׁלוֹם לְחִצּוֹצְרָה
מוֹנֵית חֶכִי
אֲבִיא נִקְנִיק
לְהֶאֱכִיל יְצוּר מִצְחִיק

שָׁגַר מִתַּחַת לְשֹׁפָה
(בְּרֻטָּט שֶׁהוּא נָח בּוֹ, מִחֲשֻׁבָה הִיא הַפְּרָעָה)
בְּקִצּוֹר, נִגְמַר הַחֵג, קְדִימָה סַע!
אֲפֹשֶׁר לְלַכֵּת לְאִבּוֹד בְּתוֹךְ אִשָּׁה
וּבִהְקִיץ לְמִצָּא אוֹתָהּ רִיקָה
יֵשׁ לְהוֹצִיא בְּכַת אַחַת אֶת הָרֹאשׁ מִתּוֹךְ הַחֹר
וּלְהִצִּיץ דְּרֻכּוֹ בְּמִי יוֹדֵעַ מָה

זֶה שׁוֹב אֲנִיחֲנוּ, הִנֵּה כָּאֵן
שְׁתֵּי רַגְלִים, שְׁתֵּי יָרֵים
שְׁתֵּי עֵינַים, גַּם כֹּל הֵיחָר:
פֶּה וּפְחָד, רִיר תְּנוּמָה
גַּם כֵּן פֶּה אֲתֵנוּ בְּאוֹתָהּ הָעֵרְמָה
שׁוֹב בְּחִזִּית אַחַת מוֹל שְׁאֵר הַמְהוּמָה

גַּעַל בְּלִי נֶפֶשׁ
כָּלֵב בְּלִי עֵצָם
וַיֵּרַח מִתַּחֲוֶה בְּאֵילֹן

אוֹרוֹת עוֹקְפִים
אוֹרוֹת חוֹלְפִים
הַתְּנוּעָה זוֹרְמַת כְּסֻדְרָה
הָעֵרְבִים נִדְאִי מִתְרַבִּים...

אוֹלֵי מֵאָה פְּעָם:
"לֹא לְרֹאוֹת אוֹתָהּ שׁוֹב"
אִךְ זֶה כֹּל פְּעָם —
תּוֹסֶפֶת?

אֲנִי מֵאֲשִׁים רַגְלִי קְרוּשָׁה שְׁקֻמָּה לְתַחֲיָה בְּרוּיַח נִקְמוֹת
אֲנִי מֵאֲשִׁים אֶת הַגְּרוּיטְאוֹת וּזְחִטִּי, פִּצְקֻרְשֵׁת וְכֹל צְבָאֵן שֶׁרֶק נוֹצְרוּ לְהַפְּצָצָה

אני מאשים את שפת האם, היא גוף הקדש
כי אין להם צורה לאהבה!
אופס אויר קריר פורר אבקת בשר
חסר דיור משתין בקיר
ומנער על ראש גרניים
איש מציץ

טרף טרף
טרף טרף
טרף טרפתי

טרף טרף
טרף טרף
לא גבר
בלי מלה

טרף טרפתי!
כלי שלייה
לאן נוליה את החרפה?
איש בלי תכונות
סמרטוט רצפה
סמרטוט דורך על לשונה
אתה סמרטוט
ריק כמו אבן
רק רגע אחד שקט בבקשה
תסלח לי
לא תארתי לי שאתה
במדה כזאת אידיוט

אני רק דגמה לפסוק תחבירי
אני רק דגמה לפסוק תחבירי

אני רק דגמן של פסוק תחבירי
לחש האנס לכוּבֶסֶת
מכלום נהיה בקר
ספסל מתפוצץ
חר בן אפס מתגלגל

הנה גם ברנר זוחל מהקבר
תלמיד קרבות ביץ בנפשו
לועס את השלחן ומציק:
"כלום הייתי נאמן להאפס האמתי שבתוכי
הבו לי בשעה זו על שאני מדבר על אודותיו"

וזלדה בלי שום התחכמות:
"רע לי
מתי אמות"

סתם!
זבלן אורגני
לך חפש פרצוף דרמטי
להניח את המה-שמו
בין שפתייה הקרועות של העברית
(היא עוד מוצצת!)
לשאל
לשאל
לשאל
בשאלה הממלכת
מה חדש?

אם הסופים כלם פסוקים
אם הפסוקים כלם תפוסים
ואין מסמר שלא נדפק
אוציא לשון ואגשש בין הסדקים

אני רוצה למצא חלל שלא חלל
אני יוצא מתוך עצמי
להלחם בי עם עצמי
לחתך יפה עוד הבטחה
שרק עכשו יצאה מפי
לתוך בור קבר חסכוני
שבין רגלי אהובתי
לשם נושבות רוחות אפי

ימינה בגורדון, שמאלה בדיזנגוף, כמה קל הגוף עצמו כשהרגלים מרחפות
וכל השאר כבר שם אצלה. תמיד כשבא הסוף אני אצלה, היא כבר תסביר לי:
הנה אתה וזאת אני, התגעגעתי!
מה את?
אמצע?
סוף?
או ריק?
לא משנה! אני דורש אל המפלא!

בזמנהוף פנת שלמה המלך
נדבק הראש ומעמיד לי נסיון:
אם לא תפנה אחר
אתה אדם ללא מלה

בום בדלת!
בום זה בא
לך מכאן, חלקיק קופץ בי
אם יש נפש להציל תציל אחת!
(עבר של נקבה)

נפתח חריץ
מה מתקמצנת?

"באתי"
"אני רואה"
"מתגעגע"
"אני לא זונה"

תמיד בסוף אותו קנון יעוף אל התקרה
רק לא לשוב אל הכשר ללא בשורה

(רוכבים...)

אני עוד רגע מת
ואת רוצה עדין
ואת אומרת "תשאר"
ואת יפה כמו פרסמת לעצמך

אני מזמין מזכרוני את פרצופה האימתני
של המורה למתמטיקה, לאה-קוס-דחוס,
סופרים אחת-אחת את השניות כשאת דוהרת
מאה פעם אמרתי: "לא לראות אותה שוב"
תמיד יש תוספת.

אין מה לדבר!
אצבע קוף
פטמה קמוטה
חמד, זה סגור
אנחנו מדברים שפה מתה
להפיק צלילים אפשר
צלילים? כמו כלום, זאת בעיה?

אֶת מְרֹאָה לִי	צְלִילִים לִי, צְלִילִים לָךְ, צְלִילִים לָהּ
וְאֶת בּוֹא כֶּבֶד	שְׁבוּט נָטַל דְּגוּם וְשֵׁט רֹאשׁ זָרַע
וְאֶת שְׁתַּק	שֵׁט בְּשִׁקְטוֹ, שֵׁט בְּמִי שְׁתַּק
אֶת פְּתָאוּם	כָּא יוֹם וְנִפְלְגוּ רְגְלֵי מְשַׁלֶּמֶת
וְאֶת אֲנוּשׁ	הִגִּיחוּ מֵהֵתָם פְּטָפוּט וּפֶת
וְאֶת מוּלֵי	
אֶת לַחֲשׁ	פְּטָפוּט הוֹלִיד
וְאֶת גֶּשֶׁם	אֶת יֶתֶר
וְאֶת גּוֹף	וְאֶת כְּתָם
	וְאֶת תְּהוּ
אֶת פְּלוּמָה	
וְאֶת בַּת רֶגַע	אֶת הַכֵּל
וְאֶל תְּזוּז	וְאֶת שְׁפִיכֵי
	וְאֶת בּוּשׁ
אֶת שְׂדֵי	
וְאֶת בֵּית כְּנָסֶת	פֶת הוֹלִיד
וְאֶת פִּיצוּץ	אֶת בְּטָן
	וְאֶת חֶשֶׁק
אֶת יֵנֶק	וְאֶת מִשְׁךְ
וְאֶת נֶרְדִּים	אֶת חֲבוּט
וְאֶת קְרוּשׁ	אֶת כָּא לִי טוֹב
	וְאֶת גְּפוּף
אֶת שְׂמִיכָה	
וְאֶת חֵם בְּטָן	אֶת רִיס
וְאֶת פּוּק	וְאֶת צִפְרָן
אֶת שׁוֹלְפֶת	וְאֶת פּוּ!
אֶת שׁוֹלְלֶת	אֶת נוּ כֶּבֶד
וְאֶת שְׂמוּק	וְאֶת הִנָּה
	וְאֶת פֶּה
אֶת סוּף מְשַׁחֵק	

וְאֵת נוֹשֶׁבֶת

וְאֵת פּוֹס

אֵת קַרְצִיָּה

וְאֵת נֹשֶׁבֶר לִי

וְאֵת עוֹף

פֶת הוֹלִיד

אֵת מִתְק

וְאֵת זֹאתִי

וְאֵת חֲמֹד

אֵת פֶּגַתְךָ

וְאֵת נֶס

וְאֵת־פֶּתָהּ

אֵת קְבוּץ וְאֲחִיסְפָּר

אֵת שִׁטוּט

וְאֵת יְקָטָן

קְבוּץ הוֹלִיד

אֵת נוֹתָנָת

וְאֵת חֲטוּט

וְאֵת אֶל־עֶסֶק

אֲחִיסְפָּר הוֹלִיד

אֵת מִשְׁתַּק

וְאֵת שׁוֹלֶלֶת

וְאֵת סִגְפָּנִי

שִׁטוּט הוֹלִיד

אֵת רוֹצֵץ

הוֹלִיד אֶת עוֹף הַבַּיִתָּה
וְאֶת טַפְּשׁוֹתַי כְּצַעֲקָתָהּ

יִקְטֵן הוֹלִיד
אֶת אֱלֵמוֹדֵד
וְאֶת חֲצֵרְמוֹת
וְאֶת יָרֵחַ

אִז קוּם מִלְכִּיצְדֵּק
וּבַעֲט אֶת הַדֵּלֶת
כִּי זָבַל מְלֵא עַד הַגִּבֵּה
קוּם עֲבֵד מֵת וְהִכָּה בַּבֶּשֶׁר
הַבֶּשֶׁר יַעֲלֶץ וְהִזְמַר יִפְרֹץ
אֲבָל מִי יִשְׁפֹּץ אֶת הוֹשֵׁט?

ד

שׁוּב נִפְרָץ לִי סֶדֶק
בְּמִשְׁטַר הַהִכָּרָה
אֲנִי יוֹדֵה מְשֻׁרְבָּטִים
בְּקֶצֶב טָה טָרָה טָטָה

אוֹתִי חָמַד אֲנִי חוֹתֵד
פּוֹרֵס דֶּק־דֶּק
אֵךְ לֹא מִבִּין אֵיךְ
גִּדְלַתִּי כְּזֶה אֵיכֶר מְהָרֵס!
אֶקְסִטְרוֹנְגִּנְטִי!
לְקוֹל מְחִיאוֹת הַכַּפִּים
חֲרִשֶׁת הַסְּפוּק
וְרַחֵשׁ לְעִיסַת נִקְנִיק
בְּמִסְדְּרוֹן דְּחוּס

רק רגע חמד
לאן את הולכת?
חכי רגע
תני לי
עזבי את השמלה!
בכל זאת, רק תני
להשחיל פה מלה:
את לא בשבילי את...

אכל כשהרוח בין שמים וארץ נמלא יללה...

מכירת חסול כללית! פחלצים בהקפה!
שוב נגינה מפארת תבלגן אותי סופית
בלגינא בלגינא מונולוג מהוגינה
צא החוצה
בוא שוב פנימה
ילד-טמבל לך לאמא

ספור אחר כבר שט בדם
בין הביצים שוב מנגן לי
משקיף על האני
וזה בנין נטוש

אופס בשורה!
צלצול חיריק
שפריץ דממה
ציוץ צעקני של זבל אורגני
אבק נדבק על השורה
לכי מכאן לשון שחרה
יצורים מתמוטטים השתינו בתוכי
חזריות שלא נרע

עבְדָהּ: הַפְכֵתִי בְעֲצָמֵי נוֹשֵׂא לְבוֹז
בְּזִמְנֵן שֶׁכָּבַר בְּרוּר שְׁלֵא נֹתֵר דְּבַר רְאוּי לְבוֹז!

לְשׁוֹן כְּרוּכָה בְּרִצּוּעָה
יוֹצֵאת כְּמוֹ כֶּלֶב לְטִיּוּל
מִפֶּה לְשֵׁם פְּלִיטַת צַפְנִים
בְּמִקְוֹמוֹת שֶׁכָּבַר סְמָנוּ בְּשֵׁתָן אַחֲרֵים

אֲוִיר! הֶרְנוּחַ שְׁבִין הַשּׁוּרוֹת!
(בְּשׁוּרָה אוֹפְטִימִית)
שְׁתַּק!
שְׁתַּק, לֹא הִבַּנְתָּ דְּבַר!
יֵשׁ בִּי אֲזוּרִים שֶׁכֶּף-רֶגֶל-אָדָם עוֹד לֹא דָרְכָה בָּם!

אוֹר מְמֹזֵר נִדְלָק
בַּהֲבָרָקָה הַעֲכָשׁוּיִת
אוֹר מְתוּק שֶׁל אֲבֵא'לָה מְקַרֵי

פְּרִצּוּפוֹן לֹא מְעַצֵּב
מִבְּסוּט מְעַצֵּם הַזָּנָב
חִיוּךְ שְׁלֵה הַפֶּךְ אוֹתִי
יֹרֵד עָלַי דְּבוּר צְפוּף חֲדָשׁ

הִנֵּה הָאֵשׁ לְהִדְלִיק אֶת הַבְּנוֹת
מִכַּת כָּנֶף
לְשָׁנִים נִפְלְאוֹת

הַזְמַן קוֹצֵר וְהוּא קוֹצֵץ לְחִלְקֵי שׁוּרוֹת
יִצְרִירִים לְשׁוֹנֵיִים שֶׁהִפְרָשׁוּ בֵּין הַתְּנוּחוֹת